

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zastoupené JUDr. Marií Cílinkovou, advokátkou, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2012, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 Ad 81/2012 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 42 Ad 81/2012-41, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností ve výroku označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č. j. X1, a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 22. 5. 2012, č. j. X, věc vrácena stěžovatelce k dalšímu řízení (výrok I.) a současně byla stěžovatelce uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení (výrok II.). Žalobou napadeným rozhodnutím stěžovatelka zamítla námitky žalobkyně a potvrdila výše uvedené rozhodnutí ze dne 22. 5. 2012, kterým byla žalobkyni podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, od 14. 7. 2012 snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení již žalobkyně není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale jen pro invaliditu druhého stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 60 % (proti dřívějším 70 %). Krajský soud však ve svém rozsudku na základě posudkového zhodnocení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) došel k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu třetího stupně, proto obě správní rozhodnutí zrušil.

[2] Ve své kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť rozsudek je nesrozumitelný,

jelikož z něj není patrné, zda soudem konstatovaná skutečnost, že k datu vydání žalovaného rozhodnutí stěžovatelky byla žalobkyně invalidní pro invaliditu třetího stupně, znamená, že žalobkyně splňovala podmínky nároku na invalidní důchod v tomto stupni nepřetržitě, anebo že onen den vydání žalobou napadeného rozhodnutí (31. 7. 2012) byl stanoven jako nové datum vzniku nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Zároveň stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud vyhověl.

[3] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila v tom smyslu, že závěry posudku PK MPSV, jenž si vyžádal krajský soud, vyznívají tak, že byla invalidní pro invaliditu třetího stupně ke dni vydání obou přezkoumávaných rozhodnutí (tj. ke dni 22. 5. 2012 i 31. 7. 2012) s tím, že do 13. 7. 2012 platila invalidita třetího stupně přiznaná předcházejícím rozhodnutím ze dne 18. 5. 2010. Ponechala na uvážení Nejvyššího správního soudu, aby napadený rozsudek zrušil, bude-li toho názoru, že je datum vzniku invalidity uvedené v posudku PK MPSV pro žalovanou při vydávání nového rozhodnutí závazné.

[4] V tomto řízení je nesporné, že žalobkyně byla uznána invalidní ve třetím stupni s účinností od 18. 5. 2010. Rozhodnutím žalované ze dne 22. 5. 2012 byl její invalidní důchod snížen proto, že byla s účinností od 14. 7. 2012 uznána invalidní pro invaliditu druhého stupně. Námitky žalobkyně proti snížení invalidního důchodu byly zamítnuty a toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 31. 7. 2012. Žalobkyně poté podala žalobu, pročež si krajský soud vyžádal nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně PK MPSV. V jejím posudku ze dne 4. 2. 2013 bylo vysloveno, že v předcházejících řízeních (jejichž výsledkem byla zmíněná rozhodnutí, že žalobkyně je invalidní v druhém stupni) nebyl zdravotní stav ani pokles pracovní schopnosti žalobkyně správně zhodnocen. PK MPSV konstatovala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 31. 7. 2012 byla procentní míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 70 % a jednalo se tedy o invaliditu třetího stupně.

[5] Na základě posudku PK MPSV jako rozhodujícího důkazu krajský soud obě napadená rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a v odůvodnění rozsudku žalované uložil, aby o nároku žalobkyně na invalidní důchod rozhodla znovu a přitom vzala v úvahu závěry posudku PK MPSV.

[6] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že závěry PK MPSV, k jejichž respektování byla krajským soudem zavázána, nejsou jednoznačné. Na jedné straně komise konstatovala, že posouzení provedené OSSZ Beroun i ČSSZ při námitkovém řízení bylo vadné, ale invaliditu třetího stupně u žalobkyně svázala s datem vydání rozhodnutí o námitkách, čili s 31. 7. 2012. Jelikož před chybným posouzením (od 18. 5. 2010 do 13. 7. 2012) platilo rozhodnutí z 22. 6. 2010 stanovící invaliditu třetího stupně a další rozhodnutí (z 22. 5. 2012 a 31. 7. 2012) o invaliditě druhého stupně byla krajským soudem zrušena, měly by pokračovat účinky původního rozhodnutí z 22. 6. 2010, jež přiznalo žalobkyni nárok na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně od 18. 5. 2010. Jelikož však krajský soud zavázal žalovanou, aby vydala nové rozhodnutí o invaliditě žalobkyně respektujíc závěry předmětného posudku, vzniká nejasnost v otázce, zda žalobkyni vznikla invalidita třetího stupně 31. 7. 2012 nebo zda trvala nepřetržitě od posledního správního zjištění, tj. od 18. 5. 2010.

[7] Krajský soud zřejmě přehlédl tento nedostatek v posudku PK MPSV, takže vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Správně měl soud požadovat doplnění závěru PK MPSV o jednoznačné vyjádření v tom smyslu, zda mínila na podkladě provedených vyšetření a posouzení zdravotního stavu žalobkyně stanovit nové datum vzniku invalidity či zda výsledky posouzení odůvodňují výrok o tom, že nárok žalobkyně na invalidní důchod pro invaliditu třetího

stupně trvá nepřetržitě od 18. 5. 2010. Protože to krajský soud neučinil, zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku stěžovatelky uplatňující důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) důvodnou a proto rozsudek krajského soudu zrušil podle § 110 odst. 1, věta před středníkem s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud vyžádá doplnění posudku PK MPSV o jednoznačný údaj o tom, zda byla žalobkyně invalidní ve třetím stupni nepřetržitě či zda se na podkladě závěrů komise, jež nikdo nezpochyboval, stanoví nové datum vzniku invalidity, pochopitelně s příslušným odůvodněním, a takto doplněný posudek pak vezme za podklad pro své nové rozhodnutí ve věci.

[8] Námitku nesprávného právního posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Stěžovatelka v kasační stížnosti nespécifikovala, v čem spatřuje naplnění tohoto důvodu kasační stížnosti. Netvrdila, že by krajský soud aplikoval nesprávný právní předpis či sice správný, ale chybně vyložený právní předpis. Výtky, které v kasační stížnosti formulovala, jsou podle svého obsahu podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy ten důvod, jenž byl shledán oprávněným (viz výše).

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu